

Tavaly nyáron az őzgidák legelője melletti sűrű erdő öreg, korhadt fájába rejtve találtam egy könyvet, abban olvastam ezt a mesét.

Egy napsütéses reggelen Manó Peti komótosan bandukolt az iskolába. Útja, mint mindig, az Óperenciás tenger partján vezetett. Útközben meg-megállt, kavicsokat dobált a vízbe, kagylót gyűjtött. Az órájára pillantva aztán megszaporázta lépteit, hiszen nem akart elkésni az első óráról. Mielőtt ráfordult volna az iskolához vezető földútra, észrevette, hogy valami megcsillant a tenger szélében. Közelebb lépett, majd kiemelt a vízből egy üveget, és gondosan az iskolatáskájába bújttatta. Az óra elején kiderült, hogy Manó Malina ma sem érkezett meg az iskolába. A lányt mindig könyvvel a kezében szokták látni. Szeretett olvasni és örömmel mesélt az olvasottakról. Senki nem tudott róla, mi okból hiányzik a lány az iskolából.

A harmadik órán házi feladatot kaptak a manógyerekek. A tanító bácsi azt kérte, rajzolják le a hétvégén, hogy milyen jócselekedetet hajtottak végre mostanában. Peti törte a fejét, de nem jutott eszébe semmi, amit lerajzolhatna. Barátja, Gomba Gabi fejéből pattani ki az ötlet, hogy készítsék el közösen a feladatot. Délutánonként gyakran játszottak együtt, s számtalanszor előfordult, hogy segítettek a sűrű erdő lakóinak. Telt, múlt az idő az iskolában, hamar elérkezett az utolsó tanóra, majd annak is vége lett. A tanulók hazafelé készülődtek. Peti is bepakolta holmiját a táskába, amikor a kezébe akadt az üveg, amit reggel a tengerben talált. Mielőtt visszarakta volna, szemügyre vette. Az üveg szája gondosan le volt zárva, benne pedig gondosan összehajtogatott papírdarab bújtt meg. Peti kipiszkálta a levélkét és olvasni kezdte: "Ments meg, kérlek, mert elrabolt a gonosz boszorkány! Az Óperenciás tengeren túl, a hegy mögötti kastélyba vagyok bezárva. Manó Malina" Petit izgatottá tette az üzenet, és úton hazafelé, a tengerparti nagy kőre ülve gondolkodni kezdett, mitévő legyen. Egyszer csak hüppögésre lett figyelmes. Hamarosan meglátta a hang tulajdonosát is: Hullámtündér érkezett szemét törölgetve. Bánatának oka, hogy a csodálatos fényes gyöngyöt, amit az anyukájától kapott, tegnapelőtt elhagyta a tengerben és azóta sem találja. Petinek támadt egy ötlete. Csak annyit mondott a szomorú tündérnek, hogy hajnalban találkozzanak ugyanitt.

Úgy is történt. Mielőtt Manó Peti elindult volna otthonról, kis barna bőröndjébe bepakolt egy pár hasznos holmit; többek között egy mindentlátó szemüveget, egy varázspálcát, egy nagyítót és egy összekötözött lepedőből font rögtönzött létrát.

A tengerparton már várta Hullámtündér. A fiú felkapta a mindentlátó szemüvegét és alaposan szemügyre vette a tenger csillámló habjait. Nem kellett sokáig várni, néhány perc múlva már a tenyerén hevert a tündér különleges gyöngye. Jó tett helyébe aztán ő is jóságot kapott: a tündér fűjt egy hatalmas buborékot, amibe Peti elegánsan behuppant, s így könnyedén átgördült az Óperenciás tenger túlsó partjára.

A túlsó parton sötét, félelmetes erdő várta Petit. A fiú szaporán útnak indult. Az erdő közepén egy félelmetes hangra figyelt fel. Hamarosan elétoppant a hang tulajdonosa, egy természetes, éjfekete szőrű farkaskoma. A fiú nem ijedt meg, amúgy sem volt ijedős fajta, inkább megsajnálta a fájdalmasan nyüsztítő jóságot. Miután megkérdezte, miben tudna segíteni, a farkas előbb elcsodálkozott a manó kedvességén, majd elmesélte, hogy már egy szem élelem sincs az erdőben és bizony napok óta nem evett. Peti a kis bőröndjébe nyúlt és kiemelte belőle a varázspálcát, amivel, sitty, suttu, pillanatok alatt terülj, terülj asztalkámat varázsolt az éhezőknek. Látva a farkas örömét, a fiú a varázspálcát is nekiajándékozta. Peti aztán a jó tett helyébe jóságot kapott: a farkas felajánlotta, hogy szívesen átkíséri az erdőt, hogy gyorsabban és baj nélkül átérjen. Így is történt.

Peti a bátorító kísérettel hamar átért az erdőn, elköszönt a farkastól, majd az előtte tornyosuló, felhők hasát cirógató óriási hegyet vette szemügyre. Át kellene kelni rajta. De hogyan? Ebben a pillanatban egy morgó, morcogó behemót óriás toppant mellé. Az óriás alig-alig vette észre a kis jövevényt, ezért Peti határozottan rákiáltott, megkérdezte, mire ez a nagy morgás, morcogás. Az óriás, félelmetes kinézete ellenére kedvesen válaszolt. Elmondta, hogy csintalan kisfia nadrágja beleakadt egy bokorba, amelynek tüskéje kilyukasztotta a ruhadarabot. Szeretné megvarrni, azonban akárhogy is próbálkozik, hatalmas ujjaival sehogyan sem tudja belefűzni a tübe a cérnát. Peti azon nyomban felajánlotta segítségét, elővette nagyítóját a bőröndből és egy pillanattal később már a tübe fűzve adta az óriás kezébe a cérnát. Ezután a jó tett helyébe jóságot kapott: az óriás óvatosan a tenyerére helyezte a fiút és lassan, vigyázva átemelte az égis éró hegyen. Peti megköszönte a segítséget és tovább folytatta útját. Hamarosan megpillantotta az út végén tornyosuló ódon kastélyt, amelynek tornyában Malina raboskodott időtlen idők, de legalábbis két nap óta.

Céljához közeledve Peti ismét megszorozta lépteit, majd a kastélyhoz érve felkiabált Malinának. A manólány reménykedve pillantott ki az ablakon. A fiú előkereste bőröndjéből az összekötözött lepedőből font rögtönzött létrát, egyik végét feldobta Malinának, aki az ablakon át elkapta és hozzárögzítte egy erős bútorhoz. Malina pillanatok alatt lemászott a lepedőlétrán, majd együtt igyekeztek eltűnni a kastély közeléből, mielőtt a gonosz banya visszatért volna. Már éppen nekiindultak, hogy megpróbálnak átkelni az óriási hegyen, amikor szárnyzuhogást hallottak. Hétfejű volt, ő érkezett a menekülőkért, hátán Gabival. Mint később kiderült, Gabi, a megbeszéltek szerint átment Petiékhez, hogy beszéljenek a házi feladatról, ám Peti helyett csak Malina palackpostáját találta a szobában. Azonnal eldöntötte, hogy barátja segítségére indul.

Mindennyian Hétfejű hátára telepedtek, aki széles szárnycsapásokkal indult haza a kis társasággal. Útközben Malina elmesélte, hogy tegnapelőtt éppen a lombkorona könyvtárba tartott, amikor hirtelen mellette termett a gonosz boszorkány és elrabolta. Azt mondta neki, hogy gyűlöli a könyveket és ki nem állhatja azokat, akik olvasnak. Gyűlöli, hogy Malina mindenkit rá akar venni

az olvasásra, sőt, tudomására jutott a lány találmánya is. Később azt is kikottyintotta, hogy attól tart, hogy Malina rálel a varázskönyvére. Köztudott ugyanis, hogy ha valaki a boszorkányok könyvét olvassa, akkor az összes kiolvasott gonosz varázslat kihullik a lapok közül és megsemmisül. Hiába fogadkozott szegény Malina, hogy van neki jobb dolga is, mint varázskönyvet olvasni, a boszorkány nem hitt neki, elrabolta és mérgesen bezárta őt a toronyba.

Peti fülét megütötte egy szó. Kérte, hogy meséljen Malina a találmányáról. A lány lelkesen számolt be az általa készített varázsporról, melybe az olvasás szeretetét keverte. A varázsport Hétféjű segítségével szeretné a pitypangok szirmaira hinteni, melyet a szél felkapva a világ minden tájára széthordana. Így az emberek, manók és mesehősök mindenhol megismerhetik a könyvek, az olvasás szeretetét. A barátok megdicsérték Malinát fantasztikus ötletéért. Ám nem csak ők hallgatták meg a tervet, hanem a gonosz banya is, aki azon nyomban megpukkadt mérgében. Hétféjű a kis csapatot a Százszorszép térre szállította, ahol már várták őket az osztálytársak. Hatalmas ünnepséget rendeztek Malina megmenekülésének öröme, mindenkinek szóltak, mindenkit meghívtak, együtt mulatott ember, állat és a manónép. A multság után a kis manók végrehajtották Malina tervét, s az olvasás szeretetét a pitypangok szirmaira hintve szétszórták a világban.

Ha a világ körül utazva betérsz egy faluba vagy városba, ha repülőre vagy vonatra ülsz, ha strandon jársz vagy könyvtárba lépsz, láthatod, hogy a manók jó munkát végeztek: az olvasás ma is népszerű. Az sem kérdés, mit rajzolt házi feladatként Peti és Gabi.